

Ст. Чилингировъ

Мжката на молла Еминъ

Молла Еминъ разпусна десетината си ученика отъ медресето и се запжти къмъ викалото. Днесъ той бѣше особено много недоволенъ. Нѣщо го човъркаше отвлотре и не му даваше покой. И това нѣщо го накара просто да разпжди ученицитѣ си по-рано и да не ги задържи за предвечерната молитва.

Когато се качваше по витловидната стълба, молла Еминъ нѣколко пжти се спира при завоитѣ, надниква презъ тѣснитѣ мазгали да поеме чистъ въздухъ и се замисляше. Бѣха ли виновни въ нѣщо ученицитѣ му? Не. Съ своитѣ дълги лѣтни джубета тѣ приличаха досжщъ на него и като него бѣха тихи и смирени. Щомъ прекрачи класната стая, тѣ и днесъ като преди, се повдигнаха почти телно на крака, направиха низко теменна и замръзнаха на мѣстото си. Не се мръднаха, додето той не ги накара да седнатъ на колѣне предъ закованитѣ пейки и оглушително да заповтарятъ зададенитѣ имъ отъ корана стихове. Той дори се усмихна, когато забеляза, какъ тѣ се надпреварватъ въ своя крѣсѣкъ, какъ се клатушкатъ надъ разтворената отпреде имъ книга и какъ дигатъ погледъ къмъ тавана. Явно бѣше, че всѣко отъ тѣхъ искаше да му обърне вниманието върху себе си: „И азъ си зная урока, и азъ. Ето, не гледамъ никжде и пакъ мога да кажа всичкото наизустъ тѣй, както е написано.“

Молла Еминъ се намѣсти на мендерчето си въ кжта, взе пачето перо, натопи го въ мастил-